

Les dues muntanyes

En una terra deshabitada hi havia dues muntanyes que s'alçaven al bell mig d'una gran plana.

Una, era molt alta. Estava formada per unes roques grises, quasi blanques, que brillaven des que sortia el sol fins que s'amagava. Des del cim d'aquesta muntanya tothom podia contemplar per tots costats una gran extensió de terra.

L'altra era més petitona. No tenia roques que brillaven, ni es podia veure gran cosa des del seu cim. L'única cosa que ens podia oferir era el color vermell de la seva argila i el verd de les herbes salvatges.

Un dia, la muntanya gran pensava: "Jo sí que en sóc, de bonica! En canvi aquesta muntanya veïna, tan baixa i tan lletja. No m'agradaria gens ésser com ella..."

La petita també feia els seus pensaments, i deia: "Per què dec servir jo? Sóc baixa, trista..., no tinc ni un punt que brilli..., només quatre herbots que prou feina tenen per a créixer."

Ah! però..., sabeu que va passar? Doncs, que un dia varen arribar per aquelles terres uns nois i noies forasters, carregats amb motxilles i tendes, buscant un lloc per acampar.

En veure aquelles muntanyes, van pujar primer a la més alta. Tots quedaren sorpresos de la seva bellesa i van decidir quedar-se al seu cim. Ah renoi! S'adonaren de sobte, que tot era pedra i no hi havia ni un sol lloc per a poder clavar la tenda...

Ben desenganyats van baixar cap a la petita, encara que no els agradés tant.

No sabeu pas l'alegria que van tenir quan van veure que allà sí que la tenda es clavava fàcilment.

Van passar uns dies, i com que hi estaven tan bé, decidiren quedar-s'hi una bona temporada.

Llavors començaren a plantar-hi verdures, arbres, flors i una gran figuera.

Aquella muntanya que pensava que no servia per a res, va convertir-se en un lloc meravellós, on la vida era agradable i acollidora. Mentre que la muntanya gran es va haver de quedar tota la vida igual, com al principi.